

да се прѣхранватъ, а не като насъ, знатнитѣ, какъвто съмъ азъ.

— Тѣй ли? А знаешъ ли, че само работата по-
правя човѣка, а празното седене го води къмъ
разваленъ животъ . . . ! Понеже ти се обѣща
да ме слушаешъ, затова ставай да вървимъ по-
скоро!

Князътъ безъ да продума, тръгналъ подиръ
стареца. Акбаръ не знаелъ, какъ да захване ра-
бота: рѣцѣтъ му били меки и слаби. Но старе-
цътъ му давалъ отъ чудното лѣкарство, и щомъ
князътъ глѣтвалъ нѣколко капки отъ него, чув-
ствувалъ се силенъ, здравъ.

Като поработилъ малко, князътъ огладнялъ,
послѣ се нахранилъ добръ и вечерята лесно за-
спалъ. Така прѣседѣлъ въ колибата на стареца
една недѣля.

— Какъ си сега? попиталъ го старецътъ.
Имашъ ли *апетитъ*, сънъ?

— Благодаря ти! Извикалъ князътъ, като
уловилъ стареца за рѣка. Ти чудо направи, и
азъ се чувствувамъ твърдѣ здравъ. Да отидемъ
въ моята столица, и азъ ще те направя първи
докторъ въ господарството си, ще ти дамъ го-
лѣми богатства, *почести* . . . Ти за винаги ще ос-
танешъ въ моя дворецъ.

Старецътъ поклатилъ глава и казалъ:

— Благодаря, благодаря; ала азъ не се нуж-
дая отъ почести. Не съмъ азъ докторъ, а чуд-
ното лѣкарство, което ти давахъ, е чиста извор-
на вода.

— Вода!? Извикалъ Акбаръ.

— Ти си живѣлъ въ *бездѣлие* и разпуснатъ
животъ, затова си нѣмалъ сънъ и апетитъ. Се-